

A Pilot könyvet elolvastva megtudtuk Gronnedalról, hogy itt egy katonai bázis működik, az MRCC (Tengeri Felkutatási Mentési Szolgálat) központjával egyetemben, de szívesen látják az erre tévedő hajósokat is. Természetesen előzetes bejelentkezés és engedély szükséges. Gondoltuk, vélhetően nem utasítanak el egy gyerekekkel hajózó családot, hát Gronnedal felé vettük az irányt. Még ideje korán megpróbáltam VHF rádión felhívni a kikötői hatóságot a szükséges engedély miatt. Minden általam gondolt, vagy a Pilot könyvből kiolvasható csatornán próbálkoztam a kapcsolatteremtéssel, ám kevés sikerrel. A kutya se válaszolt az én hívásaimra. A település házaiban azonban egyre közeledtek, szépen színesre festett és katonás rendben sorakozó, piros, kék, sárga és zöld színsorrendbe rendezett házcsoportok, valamint magas, messziről is jól látható rádióantennák erdeje. Míg én tartósan próbálkoztam kapcsolatot teremteni a VHF rádión keresztül, Csenge praktikus módon távcsővel pásztázta a kikötőt. Így történt, hogy egyszer csak Csenge bekukkantott a kabinba és azt mondta: Apa, itt nincs hadihajó, de még egy hadi csónak se! Ugyan már! – mondtam. Biztos eltakarja őket a móló. Ezúttal nem lett igazam. Mondjuk a kikötőbe nem tudunk csak úgy egyszerűen behajózni, mert a víz fölött keresztbe volt feszítve egy halványkék (szóval majdnem észrevehetetlen) kötél, ami alighanem a belül lévő úszó móló stabilizálására szolgált. Kis híján nekimentünk...

Az időközben a mólón feltűnt két ember hosszasan tanácsalanság után lekötötte a kötelet és így be tudtuk állni a kissé elhagyatott kikötőbe.

Minden esetre nem úgy festett, mint egy prosperáló katonai bázis. Mint később megtudtuk, a katonaság bő fél évvel ezelőtt elköltözött innen. A városkában az a sok, jó karban lévő színes ház, az óvoda, az

iskola, a műhelyek, a külön spinning és fitness teremmel felszerelt sportcsarnok mind-mind kong az ürességtől. Minden rajtra kész és azonnal használható – lenne. A sportcsarnokban a polcon lévő edzőcipőktől a tiszta törülközőn át, az épp csak letett tollas ütőig minden azt sugallja: délután jönnek vissza, épp csak ebéd idő van. Pedig nem. A helyiek szerint a jelen tervek szerint ezt mind lebontják 2015-ben. Agyrém. A településen most összesen 7 ember lakik. Egy nő és hat férfi, de nyár lévén ebből jelenleg csak négyen vannak itt. Ez egy igazi, filmbéli szellemváros. Mindezt egy különleges embertől, John Arsuk-tól tudjuk. John egészen különleges ember és nagyon boldoggá tett bennünket a Vele való találkozás. Az első reggelen láttam meg a négy fős kolónia harmadik tagját, egy torzomborz, nagy szakállú fickót, aki integetett nekem majd megmutatta, hogy hol van a kikötői mosdó. Kicsit makogós dán vagy inuit beszédéből ugyan nem sokat értettem, de gesztikulálása egyértelmű volt. Valamivel később megjelent a mólón és hozott nekünk szép és színes gronnedali nylon szatyrokat, jegesmedvéset meg a szemközti hegyet ábrázolót. Néhány perc múlva visszatért vagy hat cukorkás doboz mazsolával amivel rögtön belopta magát Kristóf szívébe is. Picit később megjelent három jégkrémmel és elmagyarázta, hogy Ő majd körbe vezet bennünket a településen. Kedves volt, bár mi kicsit értetlenül álltunk az ilyen mértékű gondoskodás előtt. Kristóf ekkor épp

fürdőt vett a mólón. Nap és ülőfürdőt. Ugyanis olyan melegen sütött a nap, hogy őkelmét ott a mólón beleültettük egy nagy műanyag edény meleg vízbe. A pancsi utáni zuhanyzás teáskannával történt. Könnyen tehattük, hisz itt volt édesvíz és áram csatlakozásunk is.

John nem tévózott, jött egy nagy Toyota terepjárával és betessékelt minket. Nekünk egyetlen vágyunk volt, szerettünk volna pézsmatulkokat látni. Ez az álmunk egy-kettőre teljesült, ugyanis rövidesen megálltunk az autóval és lám, ezek a hatalmas bölény szerű állatok ott legelésztek a cserjék között. Talán 15 méterre voltak tőlünk s John azt mondta: Csak az autóból! Mi pedig csak bámultuk őket.

Ettől mi már boldogok voltunk pedig a mai nap még sok minden történt. Autóútunk következő állomása a szomszédos település, Ivittuut volt. Hajdan itt kriolitot találtak és a bányá nagyon sok embernek a megélhetését biztosította. Ma már nem lakik itt senki. Senki! Van azonban a faluban egy múzeum és ásvány kiállítás. Van ilyen máshol is – mondhatjátok, és ez igaz is. Azonban ilyen tárlatvezetést mint itt, még sehol a világon nem kaptunk!

Johnról kiderült (aki Dániából költözött ide és korábban katona volt - bár szakállából ítélve ez régen lehetett) , hogy ma a múzeumot vezeti, mint geológus, s e mellett nem csak nagy mókamester hanem nagyon-nagyon jó ember is. Kristófot ismét sikerült elvarázsolnia a mágneses ásványokkal és porokkal, a hókuszpókusz bemutatókkal, mi pedig ott ámuldoztunk, egymásnak adogatva a mikroszkópba kukucsálás lehetőségét. John a nyelvi korlátok ellenére sok mindent elmondott nekünk, majd elkezdte az ajándékok összeállítását. Kaptunk az ásványokat bemutató plakátokat, Grönland ásványbányáit bemutató térképeket, egy Ivittuut nevezetességeiről készült sorszámozott rézkarcot, egy John-ról, s John által készített aláírt képregényt, négy Ivittuut feliratú baseball sapkát, és Kristóf még külön egy macisat, hókuszpókusz port no meg egy kis patkómágnest, kriolit, sziderit és egyéb ásványokat, no meg egy szép színes ásvány határozó könyvet..... Mikor Csenge meg akarta mutatni John-nak, hogy mi honnan is jöttünk, és megkérdezte van-e egy világ térképe, ijedten szóltam rá..... neeeee, még azt is odaadja nekünk! John tényleg az önzetlenség mintaképe, olyan akivel manapság már alig találkozik az ember.

Persze a múzeumlátogatás után még nem ért véget a mai napi kalandunk. John elvitt bennünket különböző elhagyott és érdekes bányrészekhez, megmutatta a „cumifát” is aminek az ágain a gyerekek régen otthagyták a cumijaikat (már amikor még voltak itt gyerekek...) majd ismét elértünk egy völgy bejárához ahol biztos távolban de jól megfigyelhetők voltak a pézsmatulkok. Itt végre becserkészhettem az egyiket néhány jó fénykép kedvéért. A végén már csak 50 méter és néhány millió légy választott el tőle.

A nap hátralévő részében még megnéztük az elhagyatott sportcsarnokot, - ami itt kong az ürességtől, nálunk pedig bármely iskola vagy önkormányzat kezét-lábát törné érte – majd egy kis történelmi áttekintést kaptunk a hegyfokon lévő emlékműnél. Láttunk még korábban lelőtt pézsmatulok koponyákat a házaknál, emberektől nem tartó nyúlcsaládokat a kereszteződésekben és még sok minden mást is. Hosszú és nagyon élmény dús napunk volt. Este John még hozott nekünk ajándékba egy dán csatlakozójú hosszabbító átalakítót, hogy máshol is be tudjuk dugni a hosszabbítónkat.

Jól éreztük magunkat ezen a településen, ezért úgy döntöttünk maradunk még egy napot és holnap elmegyünk egy gyalogos kirándulásra a fjordon feljebb lévő kis öbölbe. John megmutatta az ösvény indulását s azt mondta odaát találunk majd egy kunyhót ahol ott is lehet aludni. Nem sokat vártunk egy amolyan csőzkunyhótól, gondoltuk lesz valami nomád pricc, esetleg néhány elhasznált takaró a fagyhalál elől menekülőket megsegítésére. Amit találtunk, nem ecsetelném szóban, beszéljenek a képek! Azt, hogy a friss mezei virágot vajon ki tehette az asztalra csak találgatni tudtuk. A legkreatívabb mégis a kis patak fölé épített wc volt. Öblítés gyanánt egy kötélén lógó vödröt lehetett használni, a csésze alja meg mezei egyszerűséggel lyukas volt. Nagy ötlet.

Egy rövid horgászás után haza indultunk. Ha esetleg valakiben felmerülne, hogy a horgászós kép nem Grönlandon készült, hanem esetleg az Adrián, akkor azt megnyugtatom, nem kevertem össze semmit. Bizony-bizony itt is süt néha a Nap.

A kirándulás fűszereiként még láttunk a hegyoldalban legelésző pézsmatulkokat is.

A hajóhoz közeledve már messziről észrevettük Johnt aki kreatív megoldást eszelt ki szélkormányunk átalakítására és épp azon ügyködött. Később beállított hozzánk ez nagy zacskó gyümölcssel mi pedig fülön csíptük, mondván velünk kell vacsoráznia. Hmmm..... akkor ezt megbeszéli a feleségével. Két perc ... mondta. S bár Johntól sok minden ki tellett, mégsem gyanakodtunk, hogy ez egy újabb csel. Amikor visszatért, hozott Kristófnak egy nagy zacskó játékot. Villámmegkvíííín ! Kiáltott fel Kristóf az első kisautó láttán. De nem ez volt az egyetlen meglepetés. Rejtett a zacskó traktortól buszig mindenféle járgány. John alighanem a néha Nuuk-ból hozzá látogató unokák készleteit dézsmálta meg, hogy Kristófnak örömet szerezzen.

John különleges ember és mi nagyon szerencsések vagyunk, hogy megismertük Őt !